

Efesolaiskirjeen selitys 16
Ef. 6:10–13

Taistelu pahaan vastaan

Olemme siirtyneet Paavalin Efesolaiskirjeen selityksessä osioon, jossa on kehotuksia kristityille oikeanlaiseen elämään. Tänään puhumme siitä, miten hän kehottaa kristittyjä varustautumaan taisteluun pahaan vastaan.

Lopuksi: vahvistukaa Herrassa, ottakaa voimaksenne hänen väkevyytensä. Pukekaa ylenne Jumalan taisteluväline, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonia vastaan. Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan (Ef. 6:10–12).

Paavalin mukaan kristityillä on niin vahva vastustaja, että sitä vastaan kukaan heistä ei pärjää omalla voimallaan. Siksi on turvauduttava Herran Jeesuksen voimaan, otettava se voimaksi. Yksin sen varassa voi kestää.

Vahvistuminen Herrassa

Tätä tarkoittaa ”vahvistuminen Herrassa”. Siis jotain sellaista, että ihminen alkaa luottaa yhä enemmän ylösnousseeseen Jeesukseen. Silloin hän ei masennu niin herkästi kuin ennen. Hänen uskonsa ei ole kiinni menestymisestä tai tunteiden ailahtuksista. Hän seisoo Kristus -kalliolla. Siksi hänen turvansa ei ole myöskään siinä, miten hyvin hän itse ansaitsee elämänsä Jumalan yhteydessä. Tai miten kuuluisa ja pätevä ja rikas hän on. Hän oppii turvautumaan Jumalan Ansaitsemattomaan Rakkauteen Meidän Osaksemme; eli siis armoon. Siksi Paavali toisaalla kirjoittaa Timoteukselle näin:

Vahvistakoon siis Kristuksen Jeesuksen armo sinua, poikani! (2.Tim. 2:1)

Koska vahvistajana on armo eikä ansio, juuri sen vuoksi se, joka on vahvistunut Herrassa, se on itsessään heikko. Juuri tästä syystä Paavali kirjoittaa paradoksaaliset sanansa:

Mutta hän [Kristus] on vastannut minulle: "Minun armoni riittää sinulle. Voima tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden ylpeilen mieluummin heikkoudestani, jotta minuun asettuisi Kristuksen voima. Siksi iloitsen heikkoudesta, loukkauksista, vaikeuksista, vainoista ja ahdingoista, joihin joudun Kristuksen tähden. Juuri heikkona olen voimakas (2. Kor 12:9-10).

Jotain tällaista on hyvin opittu ”Herrassa vahvistuminen”. Se on sitä, että ”juuri heikkona olen voimakas”

Vaikeaa siinä on ihmisen kannalta se, että kyse ei ole sellaisesta heikkoudesta, jota itse voisi haluta. Kyse on ”loukkauksista, vainoista, ahdingoista”; kaikesta sellaisesta, jossa ihminen tyhjenee omasta kyvystään ja kunniastaan ja ”itsensä toteuttamisesta”. Sellaisesta ei kukaan pidä (paitsi ehkä joku Paavalin kaltainen todellinen pyhimys, joka sanoo, että hän ”iloihsee” heikkoudesta, loukkauksista ja vaikeuksista). Normaalisti, jos ihminen itse haluaa ja etsii ns. ”ristiä”, kyse on vääränlaisesta, tekopyhästä nöyristelystä.

Jumala siis itse tekee omastaan heikon ja oikealla tavalla nöyrän. Ei meidän itse tarvitse siihen pyrkiä. Ei Paavalikaan pyrkinyt. Jumala antoi hänen joutua ahdinkoon, vainoihin ja neuvottomuuteen.

Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin. (2. Kor 4:7–11)

Syynä tähän on se, että ” tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä”. Ihminen, myös kristitty on sillä tavalla parantumattoman itseksä, että jos Jumala antaisi hänen vapaasti menestyä ja onnistua hengellisessä työssään ja elämässään, hän ylpistyisi ja alkaisi päteä ja hänelle annettu Jumalan armo alkaisi pilaantua ja tulla tympeän hajuiseksi. Sitä Jumala ei tahdo ja siksi hän pitää huolen siitä, että se joka vahvistuu Herrassa, se tulee samalla itsessään heikoksi.

Mutta tarkoitus ei ole se, että krisitty jäisi näissä vaikeuksissa ja ahdingoissa masentuneena maahan makamaan. Ei, vaan heikkona ollessaan hänen tulee ottaa Jeesuksen voima käyttöön. Juuri siksi Jeesus sanoi opetuslapsilleen juuri ennen taivaaseenastumistaan, itse asiassa viimeisiksi sanoikseen, näin:

Ja katso, minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta (Luuk 24:49).

”Voima korkeudesta”. Se ei ole mikään muu eikä kukaan muu kuin Jumala itse, hänen Pyhä Henkensä. Hän antaa meille voiman, jota Paavali kuvaa seuraavassa sota-aseina, taisteluvälineinä.

Samalla hän tekee hyvin selvästi, että puhe on vertauskuvallista. Kyse ei ole aineellisista varusteista eikä fyysisestä taistelusta. Vaan kyse on henkisestä ja hengellisestä taistelusta perkelettä vastaan.

Pukekaa yllenne Jumalan taisteluvälineet, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonia vastaan. Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia

vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan (Ef. 6:11–12).

Paholaisen juonet

Paholainen on ovela. Se pyrkii päämääräänsä erilaisten juonien avulla. Se päämäärä on käsittääkseni tämä: Estämään Jeesuksesta kertovan evankeliumin leviäminen. Tähän päämäärään se pyrkii kaikin keinoin, ovelasti ja epäsuorasti: Saamalla aikaan evankeliumia opettavan kirkon ja kristittyjen mustamaalaamista, ja jos tarvis, väkivaltaisia vainoja. Mutta ei suinkaan aina, sillä jos vaino on suoraa, silloinhan yleinen mielipide voi kääntyä kirkon puolelle. Perkeleen on siis oltava hienovarainen ja käytettävä sellaisia metodeja, joiden avulla evankeliumi saadaan näyttämään pahalta: takapajuiselta, tiedettä vastaan olevalta taikauskolta, sairaalta, ahdasmieliseltä, lapselliselta, ahneelta jne.

Käsittääkseni tämä on vain yksi paholaisen meitä vastaan käymän taistelun rintamista: julkinen mielipide. Toinen rintama on yksittäisen kristityn sydämessä. Siellä perkele yrittää saada aikaan jotain seuraavista:

- 1) Epätoivoa ja masentumista, jolloin kristitty ei enää jaksa uskoa, että Kristus on hänen kanssaan ja välittää hänestä ja ruokkii ja juottaa hänet niin hengellisesti kuin ruumiillisestikin. Tällöin usko on heikkoa tai loppuu kokonaan. Silloin kristitty ei enää voi olla evankeliumin valona maailmassa. Ehkä jopa usko sammuu kokonaan ja perkele korjaa saaliin.
- 2) Lankeamista synteihin ja himoihin, mikä myös turmelee toimivan Jumala-suhteen ja hiljalleen lopettaa uskon kokonaan, ellei kristitty palaa Kristuksen armon suojiin katumuksessa.
- 3) Lankeamista ylpeyteen. Tällöin kristitty ei enää koe tarpeelliseksi ”vahvistua Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa”, sillä silloin hän on jo niin pätevä, että huomaamattaan menee ohi Jumalan armosta.
- 4) Lankeamista kiireeseen. Silloin hän ei enää pyhitä lepopäivää eikä muutenkaan ehdi hiljentyä Jumalan kasvojen eteen rukouksessa ja Raamatun lukemisessa. Hän kadottaa pikkuhiljaa päämääränsä ja vähemmän tärkeät hyvät asiat ottavat niiden paikan.
- 5) Lankeamista harhaoppiin. Näin hän kadottaa uskon kohteen, Kolmiyhteisen Jumalan ja alkaa perustaa toivonsa johonkin muuhun. Yleensä se jokin muu on loppujen lopuksi sitä, että ihminen kuvittelee olevansa niin hirmu fiksu, että ymmärtää jumaluuden paremmin kuin perinteinen kirkko ja sen takapajuinen uskontunnustus.
- 6) Kristuksen häpeämistä ihmisten edessä, jolloin ihminen ei enää uskalla julkisesti tunnustautua Jeesuksen omaksi.
- 7) Ehkä vielä voisi mainita epäilykset, joita perkele nostaa esiin vetoamalla siihen, että tiede on muka todistanut Luojan olemattomaksi ja Raamatun pelkästään inhimilliseksi ja Jeesuksen joksikin ihan muuksi kuin miksi evankeliumi hänet kuvaa.

Olen vakuuttunut siitä, että nämä ajatukset kattavat vain pienen osan siitä millaisia juonia perkeleen varastossa on. Ja jokaisesta juonesta sillä on lukemattomia variaatioita, joita se osaa valehdellen muokata kunkin yksilön ja kansan ja kirkkokunnan heikkouksia vastaaviksi. Yhteistä näille juonille on se, että ne eivät koskaan näytä pyrkivän pahaan, vaan aina johonkin hyvään. Malliesimerkkinä on ensimmäinen perkeleen juoni; se, jolla se sai houkuteltua Evan ja Adamin syntiinlankeemukseen.

Jumalan koko sota-asu

Näiden perkeleen juonien vuoksi Paavali kehottaa Efeson kristittyjä näin:

Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä (Ef. 5:13).

Huomioni kiinnittyy siihen, että Paavali kehottaa ottamaan päälle Jumalan *koko sota-asu*. Johtuisiko tämä siitä, että perkele on niin juonikas. Jos se ei pysty kukistamaan sinua uskossasi yhdellä tavalla, sillä on plakkarissaan koko joukko muita tapoja. Jos et helposti lankea himoihin ja kiusauksiin yhdellä elämän saralla, niin luultavasti sinulla on kuitenkin sellainen osa-alue, josta pääsee läpi muutamalla mojavalla iskulla. Ja jos se ei onnistu, niin ehkä voisi ensin tehdä jotain jollain sairaudella tai väsymyksellä tai masentamisella. Tai ehkä olet naiivi ja yksinkertainen ja sinut on helppo saada kuvittelemaan itsestäsi liikoja; ellei muuten, niin kyllä ainakin hengellisellä saralla. Tai sitten olet herkkä ja sinun perusturvallisuuttasi on horjutettu lapsuudessa sillä ja sillä tavalla ja sen kautta sinut on melko helppo saada luopumaan uskosta Jumalaan.

Näistä on tylsä kirjoittaa. Mutta jotain tällaista on ehkä sen takana, että Paavalin mukaan meidän kannattaa pukea päällemme Jumalan *koko sota-asu*: ei vain kypärää tai ei vain kilpeä, vaan koko hoito.

Se sota-asu on puettava päälle silloinkin, kun elämä näyttää melko hyvältä ja uskonelämä tasaiselta. Nimittäin sen vuoksi, että pahempi päivä voi olla tulossa. Se johtuu jo siitä, että Jumala itse antaa meidän joutua ahdinkoon. Miksi? Syytä on käsitelty jo edellä.

Meidän ei nimittäin ole tarkoitus ”pahana päivänä” lamaantua ja kaatua perkeleen iskujen edessä. Meidän tulee tehdä pahalla vasterintaa: olla lujia toivossa ja uskossa siihen, että Jumala ei hylkää ja elämälläni on tarkoitus; olla lankeamatta Jumalan tahdon vastaisiin himoihin; olla lankeamatta ylpeyteen ja sen sijaan ”vahvistua Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa”; olla lankeamatta kiireeseen, harhaoppiin tai Kristuksen häpeämiseen ihmisten edessä. Olla lankeamatta siihen intellektuaaliseen epäilykseen, että Luoja ei ole olemassa tai että Kristus on jotain ihan muuta kuin mitä Raamattu ja uskontunnustus ja niiden mukainen evankeliumi hänestä opettavat.

Tähän voi kyetä vain jos on suojattu ja varustettu joka puolelta. Jo silloin kuin ei vielä ole erityisen paha päivä. Kun tällaisina päivinä opettelee tuntemaan Jumalan sotavarustuksen osat, niin silloin ehkä kykenee pukemaan ne päälleen pahanakin päivänä ja voi selviytyä ja seisoa pystyssä taistelussa pahana päivänä.

Aika usein kristitty kuitenkin joutuu toteamaan, että taas perkele on voittanut ja minä makaan tantereessa haavoissani ja kaikki varusteeni olen kadottanut ja eksynyt pois Kristuksen luota ja perkele ja oma omatuntoni nauravat minulle.

Silloin ei auta muuta kuin ryömiä, haavaisena ja verissä päin Kristuksen ristin juurelle. Sieltä vuotaa parasta balsamia haavoihin, puhtainta pesuainetta saastaisuuteen. Se on Kristuksen verta, joka riittää parantamaan pahimmatkin haavat ja pesemään puhtaaksi syvimmänkin saastan. Kristus tulee ja lähestyy kurjaa kristittyään kuin laupias samarialainen, joka otti rosvojen ryöstämän ja hakkaaman miesparan huomaansa, pesi ja voiteli ja sitoi hänen haavansa ja vei hänet majataloon lepäämään ja hoidettavaksi.

Sillä kirkko on parantumattomasti sairaiden sairaala. Siellä hoidetaan myös niitä haavoja ja ruhjeita joita saamme, kun emme osaa tai tahdo käyttää niitä Jumalan sota-asun varusteita, joita hän meille Efesolaiskirjeessä tarjoaa.

Mitä ne aseet ovat? Sitä katsomme ensi kerralla.